

ה"ת 40436/07/18 - אחמד קבהא נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בחדרה

ה"ת 40436-07-18 קבהא נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 191190/2018

בפני	כבוד השופטת רקפת סגל מוהר
מבקש	אחמד קבהא
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה להחזרת רכב תפוס ששימש להסעת 12 שוהים בלתי חוקיים.

רקע

1. ביום 30.4.18 תפסה המשיבה רכב מסוג פולקסוואגן טרנזיט מ.ר. 49-291-56 (**להלן: "הרכב"**) השייך למבקש אשר נעצר בתחום הישוב חריש בחשד כי הסיע שוהים בלתי חוקיים ברכב זה.
2. ביום 1.5.18 הוגש כנגד המבקש כתב אישום שייחס לו הסעת 12 שוהים בלתי חוקיים ברכב, (ת"פ 2037-05-18). במסגרת כתב האישום הודיעה המשיבה על כוונתה לבקש את חילוט הרכב בסופו של ההליך, לנוכח העובדה שרכב זה שימש לביצוע עבירה ומכח סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש] התשכ"ט - 1969 (**להלן: "פקודת סדר הדין הפלילי"**).
3. הנאשם כופר בביצוע העבירה המיוחסת לו ותחילת משפטו נקבעה ליום 20.9.18.

טענות הצדדים

4. המבקש עותר להחזרת הרכב לידי וטוען כי מדובר ברכב יחיד המשרת את בני משפחתו הן לצרכיהם הפרטיים והן לצרכי תעסוקה ופרנסה וכי "אין לו משקל ראייתי בבירור האמת בתיק". עוד טוען המבקש כי המשך החזקת הרכב בידי המבקשת במשך החודשים הארוכים בה צפוי להישמע משפטו, יסב לרכב

עמוד 1

עצמו "נזק כביר" שכן הוא אינו מתוחזק כראוי וגם הפגיעה הקניינית שתיגרם לו עצמו תהא גדולה.

5. בתגובתה בכתב לבקשה טענה המשיבה כי מדובר ברכב ששימש את המבקש לביצוע העבירה המיוחסת לו וכי בכוונתה לבקש את חילוטו אם וכאשר הוא יורשע בביצוע עבירה זו.

6. בדיון שהתקיים בפני ביום 31.7.18 חזר כל אחד מהצדדים על טענותיו ובסופו הוגש תיק החקירה לעיוני. ב"כ המבקש הוסיף וטען כי המבקש לא עומד בתנאיה של ההוראה המיוחדת הקבועה בסעיף 12א(ד2)(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 אשר לפיה מקום שבו הורשע אדם **בעבירה נוספת** של הסעת שב"ח, רשאי בית המשפט להורות על חילוט רכבו, והפנה להחלטות שניתנו בהליכים אחרים בהם הורו בתי המשפט על שחרורו כלי רכב ששימשו לביצוע עבירות דומות, בחלופת תפיסה.

מנגד בקש ב"כ המשיבה להזכיר כי העבירה המיוחסת למבקש הינה עבירה של הסעת שב"ח בנסיונות מחמירות וכי לנוכח כוונתה לבקש את חילוטו והעובדה שהמבקש נתון במעצר בית ורשאי לצאת לעבודה בליווי אחיו וברכבו של זה בלבד, אזי אין מקום להעתר לבקשתו.

7. בתשובותיו לשאלות ב"כ המשיבה אישר המבקש כי מדובר ברכב שאמנם יש בו 15 מקומות ישיבה אך **"הרשיון הוא ל- 7 נוסעים פלוס נהג"**, וטען כי על אף שבמשרד הרישוי רשומים על שמו 7 כלי רכב אזי בפועל יש לו שניים בלבד - הרכב מושא בקשתו ורכב נוסף מסוג מרצדס שיש בו 2 מקומות ישיבה בלבד. לשאלה בדבר ערכו של הרכב מושא הבקשה השיב המבקש כי שוויו כ- 20,000 ₪ וכן **"הוא לא שווה כלום, הוא יושב 4 חודשים ואני אמכור אותו לברזל"**.

עוד טען המבקש כי מי ששילם על הרכב הנוסף מסוג מרצדס הרשום על שמו הוא אחיו שאצלו הוא עובד, כך שבפועל אין לו ולבני משפחתו כל כלי רכב נוסף.

דיון והכרעה

8. עיינתי בתיק החקירה ומצאתי כי בהודעתו מיום 30.4.18 הודה המבקש בהסעת 12 התושבים הזרים שנתפסו ברכבו אך טען כי היו בידיהם אישורי כניסה לקו התפר שאמנם אינם כוללים את תחומי מדינת ישראל אך כן כוללים את הישוב חריש. כשהובהר לו כי גם הכניסה לתחומי הישוב חריש אסורה, השיב: **"אני לא יודע שזה אסור, אני יודע שזה מותר, אם הייתי יודע שזה אסור לא הייתי עושה את זה בכלל"**

על אף זאת מצאתי כי גם כ- 3 וחצי חודשים קודם לכן, ביום 15.1.18 נחקר המבקש בחשד להסעת שוהה בלתי חוקי אחד ואף אז טען כי הסיע את הלה לישוב חריש כי סבר שהדבר מותר.

9.

סעיף 12א(ד2) לחוק הכניסה לישראל אליו הפנה ב"כ המבקש בטיעונו אכן קובע כי

במקרים בהם מורשע נאשם בעבירה נוספת לפי חוק הכניסה לישראל הנ"ל - קיימת חובת חילוט, למעט באותם המקרים שבהם מתקיימות נסיבות חריגות ומיוחדות המצדיקות שלא לעשות כן.

דא עקא, שסעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי קובעת כי: "(א) **על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם.**"

ברע"פ 4105/06 ג'אבר נ' **מדינת ישראל** קבע בית המשפט העליון כי סעיף זה **מקנה שיקול דעת לבית המשפט החל מעבירה ראשונה, ואולם במקרה של עבירה נוספת, מחמירות הוראות הדין - על פי חקיקת השעה: שיקול הדעת של בית המשפט מצטמצם, ותחת שיקול דעת אם לחלט, בא שיקול הדעת אם לא לחלט.**"

10. ועוד נקבע לא פעם כי כאשר תפיסת נכסים נעשית על מנת להבטיח אפשרות לחלט את החפץ, יש טעם בקביעת תנאי כספי המקיים מתאם עם ערכו הכלכלי של הנכס. כך למשל, בבש"פ 6529/10 **דודו מגידש נ' מדינת ישראל** נקבע כי: "**בבוחנו את האפשרות להוציא צו זמני, שומה על בית המשפט לבחור באמצעי שלצד הגשתו את התכלית שלשמו ננקט, פגיעתו הקניינית בבעל הרכוש מינימאלית והוא מאזן ככל שניתן בין האינטרס הציבורי שבהבטחת החילוט לאינטרס הפרט בקניינו.**"

11. **דא עקא, שלאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתיק החקירה כאמור, מסקנתי היא כי במקרה זה דין הבקשה להידחות.**

העיון בתיק החקירה העמידני על כך שאין זו הפעם הראשונה בה נתפס המבקש כשהוא מסיע ברכבו שוהה בלתי חוקי ומנסה להתגונן בטענה כי לא ידע שהכניסה לישוב חריש אסורה גם למי שיש ברשותו אישור כניסה לתחום קו התפר.

בנוסף לכך, חמורה בעיני עד מאוד היא העובדה שבמקרה זה מדובר היה בהסעת 12 שוהים בלתי חוקיים שכבר הודו בכך שנכנסו לישראל שלא כדין ומשפטיהם הסתיימו, מה עוד שהמבקש הסיעם ברכבו למרות שמדובר ברכב שמותר להסיע בו 7 נוסעים בלבד.

מפני כל אלה אני סבורה כי אין מדובר במקרה שבו ניתן להסתפק בחלופת תפיסה שכן זו

מחייבת ראשית לכל את האפשרות ליתן במבקש אמון ולהתרשמותי לא ניתן לעשות כן

במקרה זה.

סוף דבר ומפני כל הנימוקים דלעיל, הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח העתק מהחלטה זו לב"כ הצדדים בפקס.

המשיבה תוכל לקבל לידיה את תיק החקירה בלשכתי החל מיום א' 5.8.18.

ניתנה היום, כ"ג אב תשע"ח, 04 אוגוסט 2018, בהעדר
הצדדים.